

[Maigaard.]

set, at både udenrigspolitikkenes udformning og dens førelse er samordnet og integreret meget stærkt i løbet af 1973.

Det er blevet det store dyr i åbenbaringen, i alt fald for vore socialdemokratiske kolleger, at den politiske integration og det økonomiske samarbejde skal holdes adskilt. Det er helt afgørende, at man har én minister med én kasket, som har med det økonomiske at gøre, og man har en anden minister med en anden kasket, som har med den politiske integration at gøre.

Jeg har grundet meget over, hvad dog baggrunden kunne være for denne visdom, hvorfor man troede så meget på denne formelle adskillelse. Jeg har grundet over det. Jeg har aldrig kunnet få at vide, hvad den skyldes, men jeg har grundet over det. Jeg kan kun se (*Afbrydelse af statsministeren* [Poul Hartling]). Hvis viljen er redbon, og det er statsministeren jo ikke i tvivl om at den er. Jeg kan kun se to grunde.

Den ene grund kan være, at hvis man adskiller så stærkt, som den tidligere regering har gjort, så står man ligesom lidt stærkere i den politiske integrationsproces, fordi vetoretten er nemmere at bruge inden for de 9 end i EF. Det kunne være en realpolitisk grund. Men hvis det er grunden, så sig det, og så stå samtidig op og sig, at det, I fortalte det danske folk før den 2. oktober, at der inden for traktaten var en vetoret, måske ikke er helt så sikkert, som det blev sagt dengang. Hvis der altså er den realpolitiske grund, at vetoretten kan bruges stærkere inden for de 9 end inden for traktaten, så sig det og så indrøm, at det, der blev sagt før den 2. oktober, ikke var rigtigt, dette at der var en klippefast vetoret inden for Romtraktatens rammer. Se, det kan jeg forstå, det kan jeg se logikken i.

For det andet er der en mere partiorienteret betragtning, som jeg kunne forestille mig spillede en rolle. Sagen er jo den, at socialdemokratiet ved at skelne så stærkt mellem det økonomiske og det politiske har givet indtryk af et forbehold over for det politiske, et forbehold, som faktisk ikke passer. Rent faktisk har dette arbejde jo været inde i en rivende udvikling netop under hr. K. B. Andersens ledelse. Det har ikke været noget forbeholdsløst arbejde. Det er gået meget stærkt frem, men man har givet indtryk af

forbehold ved at dyrke de to kasketters filosofi: udenrigsministerens kasket og markedsministerens kasket. Derfor har kernen i det jo været, samtidig med at man havde disse to kasketter, at det blev gennemført i det stille. Nøgleordet for den politiske integration er måske, at den er gennemført i det stille. Det var ikke rigtig noget, man lagde mærke til. Københavnerreporteren er jo næsten et illegalt dokument i dette land. Den er ikke til at få på biblioteker osv., man skal op i et ganske bestemt kontor i ministeriet for at få den. I det stille. Det var nøgleordet. Jeg spørger: hvorfor denne omhyggelige adskillelse?

Og så til sidst til det tredje led i den europæiske union, den militærpolitiske samordning. Der foregår i hele Vesteuropa en omfattende diskussion om en militærpolitisk samordning, men herhjemme er det nærmest uartigt at rejse spørgsmålet. Hvis man rejser debatten, så er man i alt fald i ond tro og ude på at gøre tingene yderligere komplicerede og vanskelige. Lad mig derfor pege på, at den britiske premierminister — som måske vejer lidt tungere i EF-sammenhængen, end hr. K.B. Andersen gjorde, måske, hvem ved — har givet et interview til *Le Figaro* den 8. januar, og her understreger han betydningen af et vesteuropæisk militær. Han siger — jeg citerer:

„Når der er skabt en fælles udenrigspolitik“ — det er vi jo godt på vej til — „så vil en fælles forsvarspolitik følge efter.“

Eller lad os tage den franske udenrigsminister, Jobert, som talte til den franske nationalforsamling den 11. november og er udførligt refereret i *Le Monde* fra den 14. november. Dér siger han:

„Hverken Frankrig eller Europa kan acceptere at blive ofre for en aftale om magtbalance, om hvis udførelse man intet har at skulle have sagt, som vi for nylig har set det. Denne vilje til at være herre over sin egen skæbne må tilskynde os til at gøre noget ved vore egne forsvarsbestræbelser.“

Altså: vi skal være herre over egen skæbne, vi skal have vores eget forsvar i det, man kalder Europa.

Og Willy Brandt, patriarken i vesteuropæisk socialdemokratisme, siger den 13. november i det europæiske parlament, at han vil gerne have en europæisk regering, man må have et økonomisk og militært fæl-